

Ветеран-залізничник Володимир ФЕДОРАК:

“Серце машиніста пам’ятає все...”

Почесний залізничник Володимир Федорак усе своє трудове життя присвятив залізниці – 30 років працював у локомотивному депо Львів-Захід, наступні 10 років – у локомотивному депо Львів. Із початку цього року Володимир Михайлович на заслуженому відпочинку, але не перестає цікавитися життям магістралі. Тепер, коли трудові будні позаду, особливо згадуються і приємні, і нелегкі моменти на залізниці.

Любов до залізниці Володимиру Федораку прищепив батько, який усе життя пропрацював у колійному господарстві – колійником, потім майстром, старшим дорожнім майстром Стрийської та Ходорівської дистанцій колії. Якось батько взяв зі собою сина на паровоз, і це настільки вразило хлопця, що малий Володимир несподівано сказав батькові: “Ти будеш ремонтувати колію, а я стану машиністом і водитиму поїзди”. Після школи Володимир Федорак вступив до Львівського технікуму залізничного транспорту на спеціальність “Тепловозне господарство”, а під час практики працював помічником машиніста вантажних поїздів у локомотивному депо Львів-Захід. Тоді студенти-практиканти із залізничного технікуму отримували сто відсотків заробітної плати. “Відчував гордість, що навчаюся у такому престижному навчальному закладі, адже львівський технікум був одним із кращих навчальних середньо-технічних закладів Радянського Союзу”, – пригадує Володимир Михайлович. Після практики у депо він отримав права помічника машиніста і мріяв тут працювати по закінченні технікуму. У 1972 році Володимира Федорака прийняли на роботу в локомотивне депо Львів-Захід помічником машиніста. Відтоді й розпочалася його трудова діяльність на магістралі.

У першу поїздку помічник машиніста Володимир Федорак поїхав із машиністом Богданом Станіславським, а надалі був закріплений за машиністом Олександром Волохом. Власне Олександр Серафимович як наставник навчав молодого фахівця всьому, що необхідно знати помічнику машиніста. Володимир Федорак вважає, що йому щастило в житті на добрих людей. Особливу підтримку відчував і від машиніста-інструктора колони Віктора Шейна, машиністів-інструкторів Ореста Перехайла та

Петра Ручки, які згодом були заступниками начальника депо. Із добрими наставниками легше стати фахівцем. Тож із 1975 року Володимир Михайлович уже працював машиністом, сам водив потяги у пасажирському русі. Володимиру Михайловичу пощастило: за час роботи його локомотив жодного разу не став причиною нещасного випадку, але стресових ситуацій було немало. Про одну з них, що трапилася на початку трудової діяльності, Володимир Федорак розповідає з хвилюванням. Повертаючись з Івано-Франківська через рідне село, він зустрівся з батьком, який працював старшим дорожнім майстром. Тоді батько попередив сина, що завтра приїде до Львова в поліклініку, мовляв, щось погано себе почуває. Не знав тоді Володимир, що востаннє бачить батька. “Коли під’їжджав до наступної станції, по радію мені повідомили, що невдовзі після нашої зустрічі батькові стало погано, і він раптово помер, – розповів Володимир Михайлович. – Не пам’ятаю, як я довів поїзд до Львова. Це був для мене найтяжчий рейс! Не міг повірити, що батька не стало, що ми з ним уже не поспілкуємося, і він уже не потішить моїми успіхами у роботі”.

Серед приємних трудових моментів особливо запам’яталася Володимиру Федораку робота машиністом мотриси начальника залізниці. Володимиру Михайловичу пощастило працювати з Георгієм Миколайовичем

Кірпою. Коли машиніста мотриси Богдана Левчука не було, він його підміняв у роботі. У спогадах ветерана Георгій Миколайович залишився справедливим вимогливим керівником і добрим господарником.

– Із начальником залізниці і керівниками служб їздив на Тернопільщину, де тоді тривали роботи з електрифікації дільниці Красне–Тернопіль–Підволочиськ, бував із ними і на повені на Закарпатті, – розповів Володимир Федорак. – Під час таких об’їздів мав можливість спостерігати, із якою повагою Георгій Миколайович ставився до всіх, хто причетний до таких об’їздів, таку ж повагу бачив і до начальника залізниці не лише від його підлеглих, але й від керівників незалізничних структур. Це стосується і будівництва приміського вокзалу у Львові, у якому були залучені й закордонні фірми.

Пригадує Володимир Федорак і другу повніть на Закарпатті, тоді комісією Львівської залізниці очолював головний інженер Володимир Кисельов: “Картина повені, яку я тоді побачив, була страшною – усюди вода, темінь, відсутній зв’язок, мотрисою ми не змогли доїхати до Королевого через загрозу зсуву насипу”.

Згодом Володимир Михайлович почав працювати машиністом-інструктором, виконував обов’язки заступника начальника депо Львів-Захід Романа Куриляка. Брав активну участь у процесі підготовки депо до його 135-річчя. Цей підрозділ став для нього рідним із першого дня праці, таким залишається і нині.

Про роботу в локомотивному депо Львів у Володимира Федорака також особливі спогади. Усе сталося несподівано: Роман Куриляк очолив локомотивне депо Львів, а його призначили заступником з експлуатації. Про цей період Володимир Федорак згадує так: “Це був непростий період – інтенсивний, напружений, який розпочався з покращення умов праці деповчан. Насамперед ми взяли за приміщення групи обліку – спочатку зробили там ремонт, а згодом замість теле-тайпів почали встановлювати комп’ютери”.

Володимир Федорак вдячний тодішньому заступнику начальника інформаційно-обчислювального центру залізниці Олександру Пирському за співпрацю, за розуміння потреб відокремленого підрозділу у комп’ютерній техніці. Нелегко було

працівникам групи обліку освоювати нову комп’ютерну техніку, та допомагала їм у цьому їхній начальник Валентина Гула.

Завдяки ремонтним роботам покращилися умови праці і у чергового депо, було облаштовано кімнату інструктажу.

– Не було такої роботи в експлуатації, яку я не виконував – це стосується і локомотивного депо Львів-Захід, і депо Львів, – розповів Володимир Федорак. – Брав участь і у відновленні та облаштуванні ідальні, яка згодом стала окрасою депо. Ідальня і сьогодні користується популярністю не лише у залізничників, але й у працівників незалізничних підприємств, розташованих неподалік.

На початку 2013 року в житті Володимира Михайловича розпочався новий період – він вийшов на заслужений відпочинок після сорока років роботи у залізничному господарстві. Ветерану приємно, що і в депо Львів-Захід, і в депо Львів, а тепер в об’єднаному депо Львів-Захід немала частка і його праці. Та нелегка робота на залізниці нерідко дається взнаки – почалися проблеми зі здоров’ям. Упродовж двох попередніх років Володимира Федорака турбувало серце. У серпні цього року лікарі наполягли на необхідності проведення операції, і зрештою її успішно провели в одному з кардіологічних центрів Києва. Володимир Михайлович вдячний своїм лікарям за врятоване життя. Особливо вдячний ветеран Лікарняній касі Львівської залізниці, яка не залишилася осторонь і відшкодувала йому частину коштів, витрачених на операцію. Уже на пенсії Володимир Федорак сплачував членські внески і навіть не думав, що невдовзі доведеться звернутися за допомогою в Лікарняну касу.

Улюблена справа Володимира Федорака – вирощувати городину. У цьому йому допомагає дружина, яка працює на залізниці. У Володимира Михайловича двоє онуків, яких він щиро любить і віддає їм багато часу. Та коли ветеран засумує за залізницю, то поспішає в об’єднане депо Львів-Захід – зустрітися з колегами-залізничниками, порозмовляти про життя-буття, відчуті пульс магістралі, потішитися гарним новинам та змінам, що відбуваються у роботі підприємства.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА
Фото автора

(Продовження. Початок у №43)

За багаторічну сумлінну працю на залізничному транспорті, вагомих особистих внесоків у розвиток галузі, впровадження нової техніки та сучасних технологій організації руху поїздів і обслуговування пасажирів, високу професійну майстерність, творчу ініціативу в роботі та з нагоди професійного свята – Дня залізничника – наказом в.о. генерального директора Укрзалізниці нагороджено:

НАГРУДНИМ ЗНАКОМ “ВІДМІННИК АДМІНІСТРАТИВНИХ СЛУЖБ” – ЖЕНЧУР Богдану Іванівну – ревізора відділу контролю за фінансово-господарською діяльністю служби контролю та внутрішнього аудиту, **ФЕСЕНКО Марію Андріївну** – економіста 1 категорії відділу зведеної фінансової звітності та супроводження аудиту за міжнародними стандартами фінансової звітності фінансово-економічної служби.

НАГРУДНИМ ЗНАКОМ “ВІДМІННИК ЛОКОМОТИВНОГО ГОСПОДАРСТВА” – БИРАКА Віталія Степановича – машиніста-інструктора локомотивних бригад цеху експлуатації локомотивного депо Мукачєво, **ПРИТУЛУ Олександра Панасовича** – машиніста тепловоза 1 класу локомотивного депо Ковель, **ФЕРЛЕЯ Володимира Васильовича** – інженера з метрології 1 категорії виробничо-технічного відділу

Вітаємо з нагородами!

моторвагонного депо Коломия.

НАГРУДНИМ ЗНАКОМ “ВІДМІННИК ВАГОННОГО ГОСПОДАРСТВА” – МАТИЧАКА Олега Романовича – начальника експлуатаційного вагонного депо Тернопіль.

НАГРУДНИМ ЗНАКОМ “ВІДМІННИК ГОСПОДАРСТВА ПЕРЕВЕЗЕНЬ” – В’ЯЗІВСЬКОГО Тараса Володимировича – заступника начальника оперативно-розпорядчого відділу служби перевезень, **КЛИМЕНКА Степана Павловича** – чергового по станції Красне, **МЕДВІДЬ Ірину Іванівну** – диспетчера поїзного відділу перевезень Рівненської дирекції залізничних перевезень, **РОСПОПУ Василя Миколайовича** – старшого диспетчера відділу перевезень Івано-Франківської дирекції залізничних перевезень, **СЛОБОДЯНА Івана Семеновича** – чергового по станції Тернопіль.

НАГРУДНИМ ЗНАКОМ “ВІДМІННИК ПАСАЖИРСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА” – САНТО Ілдико Ернівівну – чергову залізничних агентств з обслуговування пасажирів вокзалу Ужгород, **ХАВАНА Юрія Васильовича** – слюсаря з експлуатації та ремонту газового устаткування 5 розряду Ужгородської пасажирської вагонної дільниці.

НАГРУДНИМ ЗНАКОМ “ВІДМІННИК КОЛІЙНОГО ГОСПОДАРСТВА” – КАЗЮКА Івана Зиновійовича – інженера з підготовки кадрів 1 категорії Ужгородської дистанції колії, **ТУШИЧА Руслана Петровича** – майстра шляхового дільниці 1 групи Рівненської дистанції колії, **ШИНКАРЯ Володимира Івановича** – майстра шляхового дільниці 3 групи Сарненської дистанції колії.

НАГРУДНИМ ЗНАКОМ “ВІДМІННИК ГОСПОДАРСТВА АВТОМАТИКИ” – ЧЕКАНА Ярослава Олексійовича – інженера з метрології 2 категорії Сарненської дистанції сигналізації і зв’язку.

НАГРУДНИМ ЗНАКОМ “ВІДМІННИК ГОСПОДАРСТВА ЕЛЕКТРИФІКАЦІЇ” – СОРОКУ Володимира Богдановича – електромеханіка дільниці 1 групи Львівської дистанції електропостачання.

НАГРУДНИМ ЗНАКОМ “ВІДМІННИК КОМЕРЦІЙНОГО ГОСПОДАРСТВА” – ЗАБЕЛЛО Тетяну Костянтинівну – начальнича актово-претензійного відділу служби комерційної роботи та маркетингу, **КУЗАНА Станіслава Антоновича** – начальнича комерційного відділу – заступника начальника Ужгородської

дирекції залізничних перевезень.

НАГРУДНИМ ЗНАКОМ “ВІДМІННИК ВОЄНІЗОВАНОЇ ОХОРОНИ УКРЗАЛІЗНИЦІ” – БЕЗЕГУ Романа Івановича – стрільця стрілецької команди з охорони особливо важливих об’єктів №83 Мукачєвського загону воєнізованої охорони, **БІЛЕНЬКОГО Андрія Васильовича** – начальнича варти стрілецької команди з охорони управління Львівської залізниці першого загону воєнізованої охорони, **БРАЦУКА Тараса Ярославовича** – стрільця стрілецької команди з охорони вантажів та об’єктів на станції Клепарів першого загону воєнізованої охорони, **ЗЕЛЬОНКУ Віталія Миколайовича** – старшого стрільця стрілецької команди станції Чернівці Івано-Франківського загону воєнізованої охорони, **ІЛЬКІВА Володимира Богдановича** – старшого стрільця стрілецької команди з охорони вантажів та об’єктів на станції Клепарів першого загону воєнізованої охорони, **КАБАНА Івана Івановича** – першого заступника начальника Івано-Франківського загону воєнізованої охорони, **ПЕТИКА Василя Михайловича** – начальнича стрілецької команди з охорони особливо важливих об’єктів №100 Мукачєвського загону воєнізованої охорони, **СКРИПА Богдана Михайловича** – начальнича варти стрілецької команди з охорони вантажів та об’єктів на станції Львів першого загону воєнізованої охорони.